

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΙΣ
ΝΙΚ. Χ. ΓΕΡΟΧΡΙΣΤΟΥ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΛΑΚΗΣ ΣΥΡΓΙΑΝΗΣ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1930

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΙΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΠΙΚΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗ ΦΑΤΗΝΗ

“ΙΔΩΜΕΝ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ...”

Τοῦ κ. ΛΑΚΗ ΣΥΡΓΙΑΝΗ

Οι φτωχοί έδωσαν στήν άνθρωπότητα τὸν Σωτῆρά της. Μέσα από τὸ σπήλαιο, μέσα από τὴ φάτνη τῶν ἀλόγων, μέσα από τὴ κοιλιὰ τῆς πάμφτωχης Μαρίας ἀνέτειλε γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα τὸ ἀνέσπερο φῶς μιᾶς ἡμίκης ἀναγέννησης. Ἀπὸ τὸν φτωχούς καὶ τὸν ἀδύνατους εἶδε πάντοτε κάτι καλὸ ἡ ἀνθρωπότητα. Ἀπὸ τὴν καλύβα καὶ ὅχι ἀπὸ τὸ μέγαρο ἔξεπήδησε τὸ φῶς καὶ ἡ ἀλήθευτη.

Ἡρθε ἀπὸ τὸν φτωχούς στὸν κόσμο ἡ διδασκαλία τῆς Εἰρήνης, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ἀδελφοτύνης. Ἡ ἀπολύτωση ἔξεπήγασε μέσα από τὴν ταπεινὴ φάτνη, μέσα από τὸ σκοτεινὸν σπήλαιο, μέσα απὸ τὴ φτωχὴ οἰκογένεια τοῦ ἔχουσαν.

Καὶ ἀπὸ τὸ θαῦμα τῆς ὑπέρσοφης διδασκαλίας τοῦ φτωχοῦ Ἰησοῦ καὶ τῶν ἁξεστῶν καὶ ἀγοραμάτων μαθητῶν Του ἀνετράπει ὁ κόσμος τῶν Κασάρων, καὶ ἀνέλαυψε γιὰ νὰ θριαμβεύσει ἡ καινούργια πίστη, τὴν δοπία ἀπεκάλυψε στὴν ἀνθρωπότητα τὸ Βρέφος τοῦ σπήλαιου τῆς Βηθλεέμ, διατεινός γυιὸς τοῦ φτωχοῦ ἐργάτη Ιωσήφ.

Ἡρθε μέσα απὸ τὴν ταπεινότητα καὶ τὴ φτώχεια ὁ μεγάλος δάσκαλος τῆς Ἀγάπης. Ἡρθε ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ καλύβα — τὸ σταῦλο — ὁ δωρῆσας στὸν κόσμο τὸ φῶς τῆς Εἰρήνης. Ἡρθε ἀπὸ τὴν τάξη τῶν καταφρονεμένων καὶ ἐκμεταλλευούμενων ἐργατῶν ὁ κήρυκας τῆς Ἰσότητας καὶ τῆς Ἀδελφοτύνης.

Καὶ οἱ φτωχοὶ μονάχα καὶ οἱ κατατρεγμένοι ἀπὸ τὴν ἀπληστία τοῦ πλούτου, τὸν ἀκολούθησαν στὸν τραχὺ καὶ μαρτυρικὸ δόρμο Του, οἱ φτωχοὶ ἐσπειραν καὶ ἐκαλλιέργησαν τὴν ἀθάνατη καὶ ὑπέρλαμπον διδασκαλία Του.

Ο, τι καλὸ ἔχει ἡ ἀνθρωπότητα στοὺς πτωχοὺς μονάχα τὸ ὄφελοι.

Τὸ θεῖο Βρέφος τῆς φάτνης ἀνεζήτησε στὸ Λαό τοὺς φορεῖς τῶν μεγάλων, τῶν ὑψηλῶν, τῶν θείων, τῶν ἀκατάλυτων διδαγμάτων Του. Μὲ τοὺς φαράδες ἀνέτρεψε τὸν παλὴὸ κόσμο. Μὲ τοὺς ταπεινοὺς συνέτρεψε τοὺς αὐτοκράτορας. Μὲ τοὺς ἀδύνατους κατετρό-

πωσε τοὺς ἰσχυρούς. Μὲ τοὺς μικροὺς ἔξευτελισε τοὺς σοφούς. Μὲ τοὺς ἀμόρφωτοὺς ἐφώτισε τὸν κόσμο. Μὲ τὸν καταφρονεμένο ὄχλο τῶν φτωχῶν ἐποδηγέτησε τὴν πάσχουσα ἀνθρωπότητα....

* * *

Συνειδίσαμε νὰ πανηγυρίσουμε τὸν ἔρχομό τοῦ Μεσσίου, δῶς καὶ τὴν Ἀνάσταση Αὐτοῦ, μὲ κωδωνοκρουσίες, λιβανωτούς, φῶτα καὶ ψαλιδίες καὶ τρικούβερτα φαγοπότια. Δὲν θελήσαμε—ἐπὶ αἰώνες τῷρα μακροὺς—νὰ καταγόσουμε τὸ ἡθικὸ περιεργό τοῦ θράσιου αὐτοῦ δοάματος τὴν βαθύτερη σημασία του, τὸ Συμβολισμό του:

Καὶ ἐπὶ γῆς ΕΙΡΗΝΗ ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ!...

Νὰ τὸ ἴδεωδες σὲ ἀποθέωση. Νὰ τὸ ἀστρον τῆς ἐλπίδας ποὺ λάμπειστὸς τερέωμα—στὶς καρδιὲς τῶν φτωχῶν—καὶ τὸ ἀκολουθοῦμε δόδοιπόροι τῆς σκληρῆς βιοπάλης, μὲ τὸν κουφὸ πόθῳ νὰ μᾶς ὀδηγήσει πρὸς κάποιον κόσμον καλύτερον, δικαιούτερον, τιμιώτερον, πιὸ ἀνώδυνον. Ίδου τὸ ἀκατανίκητον θέλγητρο ποὺ ἔθεμελιώσει θρησκείαν μεταξὺ Λαῶν καὶ Ἐθνῶν, πάνω ἀπὸ ἀποστάσεις καὶ σύνορα.

Ἡ νύκτα τῆς Γεννήσεως εἶναι ἡ ιστορικὴ ἀπαρχὴ τῆς κοινωνικῆς διαμαρτυρίας γιὰ τὶς ὑπερβολές καὶ τὸ ἀδικον τῆς ἀνισότητας, ἀπὸ τὴν δοπία πηγάζει ἡ δυστυχία τῶν πολλῶν ὑπὸ τὴν ἐκμετάλλευση τῶν δλίγων.

Τὸ μεγάλο σύμβολον τῆς Γεννήσεως—μᾶς μιλεῖ βαθειὰ στὴν καρδιὰ καὶ μᾶς ἀνάβει τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν μιὰ ἀκρη τῆς κατοικουμένης γῆς της σφαίρας ως τὴν ἄλλη σὲ μᾶς καὶ τὴν αὐτὴν πανομοιότυπη, ἐπιδίωξη, ποὺ δὲν γνωρίζει διαφορὲς χρωμάτων καὶ κλιμάτων ἀπὸ πλάσμα σὲ πλάσμα μέσα στὸ ἀπέραντο εἰρηνιστικὸ πανηγύρι τοῦ λυτρωμοῦ:

Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ...

Δὲν θελήσαμε κάν νὰ διαχθοῦμε ἀπὸ τὴν γοητευτικὴ περιπέτεια τῆς Γεννήσεως, γὰ ύθυμηδοῦμε τοὺς θρύλους καὶ τὶς παραδόσεις δλῶν τῶν Ἐθνῶν καὶ δλῶν τῶν Λαῶν.

Ο ἔρχομός τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ, δυστυχῶς, γιὰ δλῶν

μᾶς μιὰ ἀφοριὴ «εὐχαρίστου στιγμῆς».

Δὲν διαφέρουμε καθόλου ἀπὸ κείνους ποὺ ἔζησαν τὴν πρὸ Χριστοῦ ἐποχή. Οἱ ἡθικὲς ἀξίες δὲν κατανοοῦνται καὶ τῷρα δύως καὶ τότε. “Ολοὶ μᾶς προσκυνοῦμε κοὶ τῷρα «τὸν Χριστοῦ μόσχον» καὶ σ’ αὐτὸν θυσιάζουμε τὰ πάντα.

Ἐτσι συνέβαινε τότε, τὸ ἔδιο γίνεται καὶ τῷρα.

Τραγικοὶ Φάουστ μᾶς ζωῆς χωρὶς ἀνδιαφέροντας καὶ μὲ πολλὴν ὄδύνη, φορτωμένοι προλήψεις, ἐκβιάζοντες τὶς λέξεις νὰ συμφωνήσουν μὲ τὴ διαστρεβλωμένη ἀντίληψή μας, μιλοῦμε γιὰ «φιλία», «ἀδελφούση», «ἰσότητα», «ἀγάπη» καὶ «ἔλευσθερία» χωρὶς νὰ πιστεύουμε σ’ δλὰ αὐτά, χωρὶς νὰ τὰ ἐπιδιώκουμε.

Ἐτσι ἥλθε ὁ Σωτῆρας καὶ ἡμεῖς κατέληξε νὰ τὸν παρανοήσουμε γιατὶ δὲν τὸν κατενοήσαμε καὶ φθάσαμε σήμερα, δέσμωις τῆς ἀθλιότητος, τῆς φτώχειας καὶ πλείστων ἄλλων δεινῶν, ν’ ἀναζητήσουμε ἔναν ἀλλο Μεσσία γιὰ νὰ μᾶς ξανασώσει, νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴ δουλεία, ἀπὸ τὴ τυραννία τοῦ πλούτου—τοῦ μόνου κυρίου αρχού Θεοῦ τῆς σημεριδού.

Ἐτσι ἥλθε ὁ Σωτῆρας καὶ ἡμεῖς κατέληξε νὰ τὸν παρανοήσουμε γιατὶ δὲν τὸν κατενοήσαμε καὶ φθάσαμε σήμερα, δέσμωις τῆς ἀθλιότητος, τῆς φτώχειας καὶ πλείστων ἄλλων δεινῶν, ν’ ἀναζητήσουμε ἔναν ἀλλο Μεσσία γιὰ νὰ μᾶς ξανασώσει, νὰ μᾶς ἐλευθερώσει ἀπὸ τὴ δουλεία, ἀπὸ τὴ τυραννία τοῦ πλούτου—τοῦ μόνου κυρίου αρχού Θεοῦ τῆς σημεριδού.

Σύμβολον αἰώνιον τῆς καλωσύνης δὲ Χριστός, ὑπερθυμούμενος τὸ μέγα Τοῦ ηγεμονίας:

Ἐπὶ γῆς Εἰρήνη...

“Ἄσ είναι, λοιπόν, ἀνατολὴ Εἰρήνης καὶ Εύδοκίας, διὰ τὸν λαὸν τῆς Ελλάδος η σημερινὴ ἡ μέρα....

Ἐτσι τὴν γῆν τῆς Ελλάδος, τραγικὴ συρροὴ γεγονότων ἔφυγά δεν τὴν Εἰρήνην. “Ἄσ μὴ κοινῇ τὸ παρελθόν σημερον. Τὸ ἀποτέλεσμα φθάνει: Ζῆ ἀνόμη, δυστυχῶς καὶ σημερον δὲ δικασμὸς τῶν Ελλήνων. Μία εἰκόσα ετία μίσους καὶ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ δὲν ἔφθασε. Μία θαυμαστὴ προσπάθεια τοῦ ἐπανελθόντος Βασιλέως δὲν ἔσχενε νὰ γεφυρώσῃ τὸ φροντίδων καὶ ἀπατώντων χάσμα. Μία δυσόφωνος καὶ μυριόστομος φωνὴ τοῦ βασιλέως δὲν ἔσχενε νὰ πείσῃ τοὺς ἀνεργούς της σημεριδούς.

Ἐτσι τὴν γῆν τῆς Ελλάδος, τραγικὴ συρροὴ γεγονότων ἔφυγά δεν τὴν Εἰρήνην. “Ἄσ μὴ κοινῇ τὸ παρελθόν σημερον. Τὸ ἀποτέλεσμα φθάνει: Ζῆ ἀνόμη, δυστυχῶς καὶ σημερον δὲ δικασμὸς τῶν Ελλήνων. Μία εἰκόσα ετία μίσους καὶ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ δὲν ἔφθασε. Μία θαυμαστὴ προσπάθεια τοῦ ἐπανελθόντος Βασιλέως δὲν ἔσχενε νὰ πείσῃ τοὺς ἀνεργούς της σημεριδούς.

Ἐτσι τὴν γῆν τῆς Ελλάδος, τραγικὴ συρροὴ γεγονότων ἔφυγά δεν τὴν Εἰρήνην. “Ἄσ μὴ κοινῇ τὸ παρελθόν σημερον. Τὸ ἀποτέλεσμα φθάνει: Ζῆ ἀνόμη, δυστυχῶς καὶ σημερον δὲ δικασμὸς τῶν Ελλήνων. Μία εἰκόσα ετία μίσους καὶ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ δὲν ἔφθασε. Μία θαυμαστὴ προσπάθεια τοῦ ἐπανελθόντος Βασιλέως δὲν ἔσχενε νὰ πείσῃ τοὺς ἀνεργούς της σημεριδούς.

Ἐτσι τὴν γῆν τῆς Ελλάδος, τραγικὴ συρροὴ γεγονότων ἔφυγά δεν τὴν Εἰρήνην. “Ἄσ μὴ κοινῇ τὸ παρελθόν σημερον. Τὸ ἀποτέλεσμα φθάνει: Ζῆ ἀνόμη, δυστυχῶς καὶ σημερον δὲ δικασμὸς τῶν Ελλήνων. Μία εἰκόσα ετία μίσους καὶ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ δὲν ἔφθασε. Μία θαυμαστὴ προσπάθεια τοῦ ἐπανελθόντος Βασιλέως δὲν ἔσχενε νὰ πείσῃ τοὺς ἀνεργούς της σημεριδούς.

Ἐτσι τὴν γῆν τῆς Ελλάδος, τραγικὴ συρροὴ γεγονότων ἔφυγά δεν τὴν Εἰρήνην. “Ἄσ μὴ κοινῇ τὸ παρελθόν σημερον. Τὸ ἀποτέλεσμα φθάνει: Ζῆ ἀνόμη, δυστυχῶς καὶ σημερον δὲ δικασμὸς τῶν Ελλήνων. Μία εἰκόσα ετία μίσους καὶ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ δὲν ἔφθασε. Μία θαυμαστὴ προσπάθεια τοῦ ἐπανελθόντος Βασιλέως δὲν ἔσχενε νὰ πείσῃ τοὺς ἀνεργούς της σημεριδούς.

Ἐτσι τὴν γῆν τῆς Ελλάδος, τραγικὴ συρροὴ γεγονότων ἔφυγά δεν τὴν Εἰρήνην. “Ἄσ μὴ κοινῇ τὸ παρελθόν σημερον. Τὸ ἀποτέλεσμα φθάνει: Ζῆ ἀνόμη, δυστυχῶς καὶ σημερον δὲ δικασμὸς τῶν Ελλήνων. Μία εἰκόσα ετία μίσους καὶ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ δὲν ἔφθασε. Μία θαυμαστὴ προσπάθεια τοῦ ἐπανελθόντος Βασιλέ

